

Van: Edo Paardekooper Overman
Verzonden: donderdag 4 juli 2013 18:11
Onderwerp: Sollicitatie Participatieraad

Aan:

het College van Burgemeester & wethouders
t.a.v. J. van der Hoek & J. Nieuwenburg
en
de leden van de Gemeenteraad

Geacht college en leden van de gemeenteraad.

Onlangs heeft u besloten tot het instellen van een Participatieraad, waarbij op ruime schaal verzocht is om te solliciteren voor één van de 15 daarvoor beschikbare plekken. Ook ik heb dat gedaan en u vindt mijn sollicitatie ter informatie nog even bijgevoegd. Bijna per kerende post werd mij echter meegedeeld door de contact-ambtenaar betrokken bij de selectie en werving, dat mijn sollicitatie niet in behandeling zou worden genomen! Dit slechts op grond van de feitelijke constatering dat ik niet in de gemeente Haarlem woon (maar in Bloemendaal, op ca. 200 meter (!) van de gemeentegrens met Haarlem ...)

Formeel staat het nu ook zo in de nieuwe verordening, maar de volgende argumenten zouden kunnen pleiten om hier in dit geval iets anders mee om te gaan:

1) In de 'oude' verordeningen was steeds een ontsnappings- of hardheidsclausule opgenomen om hier, bij overtuigende redenen, van te kunnen afwijken; daar is toen ook in mijn geval gebruik van gemaakt. Helaas is (o.a. door mij) over het hoofd gezien dit ook 'mee te nemen' in de nieuwe verordening.

2) Veel van het (toekomstige) beleid wordt voorbereid en vormgegeven en heeft betrekking op de regio van de centrum-gemeente Haarlem. Zeker als het gaat om beleid dat betrekking heeft op de achterban, doelgroepen en expertise die ik meen te kunnen vertegenwoordigen voor het gehele sociale domein.

3) Ik meen mij te kunnen en mogen kwalificeren als betrokken Haarlemmer, die zijn activiteiten, zijn netwerk én werkplek (kantoorlocatie van de cliëntenraad Leger des Heils op de Bakenessergracht) in overwegende mate in de gemeente Haarlem heeft. Ook als lid, vrijwilliger en (onbezoldigd) bestuurslid van het Platform Minima organisaties Haarlem e.o. (PMO) bijvoorbeeld.

4) Ik woonde in mijn jeugd in Haarlem/Heemstede, volgde onderwijs in Haarlem en na studie en werk in Amsterdam en Hoorn, woonde ik sinds 1989 weer in de gemeente Haarlem, slechts kort onderbroken door een paar jaar in Heemstede en nu dus, slechts enkele meters over de grens met Haarlem-noord, in Bloemendaal. Ook het woon-zoek gebied van www.mijnwoonservice.nl bijvoorbeeld...

5) Last but not least, denk dat ik voor de nieuwe participatieraad op grond van mijn ervaring, kennis, achterban en bijdragen van de afgelopen jaren aan het sociale en Wmo-beleid in de gemeente Haarlem van bijzondere waarde en betekenis kan zijn. Dat lijkt nu door het alleen simpelweg rechtlijnig toepassen van een formeel regeltje in een verordening, waarin 'vergeten' is zo'n 'hardheidsclausule' mee te nemen, onmogelijk gemaakt te worden.

Mij lijkt, dat dat jammer is voor het gemeentebestuur van Haarlem, maar zeker ook voor het nieuwe adviesorgaan en niet in het minst voor mijn (specifieke) achterban.

Daarom:

Ik verzoek u bij deze alsnog te bekijken of in mijn (en eventueel een ander) geval op grond van het toepassen van een vorm van 'hardheids' overweging en op grond van voorgaande overwegingen mijn sollicitatie niet toch in behandeling kan en zou moeten worden genomen.

Aangezien de gesprekken bijna afgerond zijn, verzoek ik u hier met enige spoed een beslissing over te willen nemen. Waarvoor ik u bij voorbaat bedank.

Graag hoor ik van u.

met vriendelijke groet,
Edo Paardekooper Overman

Bloemendaal, 24-06-2013

Aan de voordrachts-/sollicitatiecommissie Participatie-raad Haarlem
p/a afd. Wonen, Welzijn, Gezondheid en Zorg
t.a.v. mevr. Saskia Augustin,
Postbus Postbus 511, 2003 PB Haarlem

Geachte leden van de voordrachtscommissie,

Hierbij wil ik mij graag opwerpen als kandidaat voor de in te stellen Participatieraad voor de gemeente Haarlem.

De afgelopen ruim vijf-en-een-half jaar heb ik, zoals bij u bekend, mij in woord en daad regelmatig ingezet voor een kwalitatief goede in- en uitvoering van de WMO in de gemeente Haarlem, vooral door deel uit te maken van de binnenkort formeel op te heffen Wmo-raad. Maar ook door deel te nemen en betrokken te zijn bij diverse regionale en lokale raadplegingen, zoals die o.a. te maken hadden en hebben met de overgang van diverse onderdelen vanuit de AWBZ en andere wetgeving naar de Gemeente. Ik was betrokken bij verschillende andere onderdelen van het gemeentelijke Wmo-beleid, bijvoorbeeld ook specifiek met het dak- en thuislozenbeleid, het verslavingsbeleid en de OGGz. En ook zijn een aantal formeel opgestelde adviezen op andere deelterreinen mede met mijn bijdragen tot stand gekomen. Ik heb mij daarnaast ook sterk gemaakt voor een goede kwaliteits-/tevredenheidstoetsing en horizontale verantwoording van dit beleid.

Over dit alles heb ik regelmatig contact gehouden met zowel mijn achterban, met de klankbordgroep Wmo, betrokken burgers in wijkplatforms, CJG's, migranten(zelf-)organisaties, etc. Maar natuurlijk ook met beleidsmakers, opeenvolgende wethouders, de commissie samenleving en de gemeenteraad, alsook met belangenorganisaties als Stg. 't Web (gehandicapten en chronisch zieken) en het Platform Minima Organisaties (het PMO). Landelijk neem ik deel in enkele (ervaringsdeskundigen-)cliëntenbelangen organisaties en themagroepen van bijv. het LPGGz, lid adviesforum van LOC Zeggenschap in Zorg; heb ik contacten met diverse onderzoeksinstituten (Trimbos, Movisie, Verwey-Jonker), ben ik lid van enkele begeleidings- en klankbord commissies (w.o. met de VNG, VWS, G4-GGD-academische werkplaatsen en de IGZ) en ben ik (O)GGz-vertegenwoordigend lid, namens LOC en LPGGz, van de LCR-SUWI (landelijke cliëntenraad Sociale Zekerheid). Regionaal neem ik deel aan de 'OGGz-werkplaats' van Zorgbelang-NH en ik ben lid van de Wmo-Participatieraad van de gemeente Zaanstad.

Mijn bemoeienis was er in eerste instantie voornamelijk op gericht te bevorderen, dat aan het participatieaspect van de WMO, dus het deelnemen van een zo representatief mogelijke groep burgers/cliënten, zoals o.a. mantelzorgers, vrijwilligers, allochtonen en jongeren, bij het vormgeven van het beleid, invulling zou worden gegeven door de gemeente. Ook heb ik daarom in die tijd bijvoorbeeld contact gelegd met de SAMS (Stedelijke Adviesraad Multiculturele Stad Haarlem) en ben bij enkele van hun vergaderingen en activiteiten aanwezig geweest. Via het PMO en de relatie van daaruit met de cliëntenraad WWB (SoZaWe-raad) ben ik regelmatig ook bij het beleid en de uitvoering van de afdeling Sociale Zaken en Werkgelegenheid betrokken geweest.

Voor het overige ben ik, als onbezoldigd en vrijwillig voorzitter (sinds 14-04-2006) van de cliëntenraad van het Leger des Heils voor Noord-Holland (excl. Amsterdam) en tevens (sinds sept. 2007) voorzitter van de landelijke cliëntenraad van het Leger des Heils, bij een brede doelgroep betrokken. Niet alleen dak- en thuislozen, met ook vaak verslavings-, en psychische-, justitiële of sociale problematiek. Maar ook vereenzamende ouderen, veelplegers/-ex gedetineerden, jongeren met (dreigende) justitiële problemen, (vaak arme) (soms één-ouder)gezinnen, die o.a. opvoedings- en bijv. schuldhulp ondersteuning nodig hebben.

Ik denk, dat ik met het bovenstaande enigszins heb kunnen duidelijk maken op grond waarvan ik denk mij voor een plek in de nieuw te vormen Participatieraad te kunnen kwalificeren.

Als aanvulling nog wat persoonlijke gegevens.

Ik ben vanaf 8 april dit jaar 65 jaar. Ik heb in de gemeente Haarlem mijn lagere school (Montessori) en hbs-A (Karel van Mander) gevolgd. Hierna ben ik in Amsterdam economie (vrije studierichting) gaan studeren. Ik heb gewerkt bij de Postbank (later ING), o.a. administratief (leidinggevend) en op een organisatieadvies afdeling als proces-analist en ondersteuner voor kantoor- en werkplekautomatisering.

In deze periode woonde ik in Hoorn, Noord-Holland. Vanaf 1989 woonde ik tot voor enkele jaren weer in Haarlem. Na ca. 6 jaar in Heemstede woon ik nu vanaf mei 2005 in Bloemendaal. Het 'kantoor' van de cliëntenraad bevindt zich in Haarlem-centrum.

Ik heb twee zoons van resp. 34 en 29 jaar, waarvan er één in Haarlem woont en de ander sinds kort in Maarssenbroek en die ik beide, vanaf 1989 als alleenstaande ouder, heb verzorgd en 'een beetje' opgevoed.

Ik ben, door verschillende omstandigheden, sinds maart 1994, afgekeurd geweest en genoot sinds die tijd een WIA-WAO uitkering. En inmiddels krijg ik dus een AOW uitkering en aanvullend Pensioen.

Een wat uitgebreider persoonlijk verhaal zou u kunnen (hebben ge-)lezen in het 'Straatjournaal' van februari 2007 en bijvoorbeeld in een artikel in de 'HRLM' Glossy voorjaar 2010 (*tekst bijgevoegd*). Hierin en ook in een eerder interview (14 dec. 2006) in 'de Jutter' (plaatselijk huis aan huis blad voor Velsen; hier was ik enige jaren ook lid van de Wmo-raad) is ook al mijn motivatie te lezen. Die is vooral te vinden in de uitdaging, die ik zag in de mogelijkheden die de WMO bood en hopelijk ook 'de Nieuwe Wmo' straks en de Participatiewet biedt voor een vernieuwend sociaal, lokaal beleid én in de rode draad in mijn leven, dat ik wil bevorderen dat mensen zoveel mogelijk zeggenschap krijgen of houden over hun eigen leven (of werk, zoals destijds bij de Postbank/ING).

Ik besteed nu al enkele jaren geruime tijd aan het werk van de lokale en landelijke cliëntenraden, en diverse, ook landelijke, overlegsituaties die dat ook met zich meebrengt. Op dit moment ben ik dus ook nog lid van de WMO-Participatieraad in de gemeente Zaanstad. En ik denk, dat ik ook vanuit die ervaring een goede bijdrage zou kunnen leveren aan de Participatieraad van de gemeente Haarlem.

Ik zie uw reactie en uitnodiging voor een gesprek graag tegemoet.

Met vriendelijke groet,

Edo Paardekooper Overman

voorz. cliëntenraad Leger des Heils-NH en Leger des Heils-W&G

Intro=

Edo Paardekooper Overman is voorzitter van de cliëntenraad van het Leger des Heils. Als ervaringsdeskundige weet hij exact waar de schoen wringt bij de hulpverlening voor dak- en thuislozen. En zet zich daarom met ziel en zaligheid in om zijn boodschap op anderen over te brengen.

Om negen uur in de ochtend staat Edo klaar voor het interview bij de nachtopvang aan de Bakenessergracht, waar hij zijn kantoor heeft. De daklozen die net hun maaltijdpakket hebben gekregen, bereiden zich voor op een zonnige lentedag op straat. Het gebouw ziet eruit als een soort jeugdherberg. Compleet met slaapzalen, stapelbedden, wasruimte, algemene douches, toiletten en een ontbijtzaal. Op het eerste oog eigenlijk best gezellig.

“Ik ben in 2004 een tijdje dakloos geweest, maar ik durfde nooit hier bij de nachtopvang binnen te stappen. Hoewel ik zelf verslaafd was aan de drank, had ik het idee daar écht niet thuis te horen. Ik was bang dat als ik opstond in de spuit van een junk zou trappen. Achteraf gezien was dit beeld niet helemaal terecht. Natuurlijk heb je er verslaafden en komen sommigen ’s avonds dronken binnen of maken ze ruzie. Maar er wordt over het algemeen goed rekening met elkaar gehouden. Ook snurkt de één bijvoorbeeld heel hard en moet de ander voor zijn werk vroeg zijn bed uit, waardoor het altijd onrustig is. Dat moet je van elkaar kunnen accepteren.”

“Ik heb een jaar in een sociaal pension van het Leger des Heils gewoond en daar heb ik kunnen zien hoe de opvang werd georganiseerd. En daar werd ik af en toe niet echt blij van. Daklozen werden vaak over één kam geschoren. Ik werd bijvoorbeeld een keer voor een week geschorst uit de gemeenschappelijke huiskamer omdat ik te bijdehand zou zijn geweest. Later wilde ik eens mijn persoonlijke dossier inzien om de reden van de verschillende interpretaties en benadering van sommige hulpverleners naar mij toe te achterhalen. Ik was daartoe gerechtigd, maar de hulpverleners stonden dit niet toe. Ze waren namelijk niet op de hoogte van de regelgeving over de inzage rechten van cliënten. Ook vond ik dat er in de benadering onvoldoende werd rekening gehouden met individuele verschillen van de bewoners. Voor een aantal bleef je gewoon één van ‘de daklozen’. Niet gelijkwaardig; een afhankelijke cliënt! En daar ga je niet mee in discussie.

“Mijn normale, dagelijkse sociale vaardigheden was ik in mijn beginperiode als dakloze volledig kwijt. Op alle niveaus. Niet alleen alles wat ik op maatschappelijk gebied ooit aan de UvA en in mijn werkzame leven bij de ING-bank had geleerd en gedaan, maar bijvoorbeeld ook bij het leggen van normale sociale contacten. En dat werkte ver door. Ik was een tijdlang al blij wanneer ik de volgende dag weer wakker werd en weer een dag doorkwam. Pas toen ik een eigen kamer kreeg in het sociaal pension van het Leger des Heils, met langzamerhand weer wat eigen spullen (de rest was opgeslagen en daar kon ik niet bij), begon ik weer te ontdekken wie Edo Paardekooper eigenlijk was. Ook durfde ik langzamerhand mijn beide zoons weer onder ogen te komen.”

“Gevoed door deze ervaringen besloot ik me voor de problemen in de hulpverlening voor dak- en thuislozen in te zetten. Waarom wél kwaliteit en goede en schone behuizing voor bijvoorbeeld bejaarden, maar niet voor daklozen? Ook dát zijn mensen die een waardevol en menswaardig leven verdienen. Nu de maatschappij steeds sneller, individueller en meer prestatiegericht is geworden, vallen steeds meer mensen buiten de boot. Dat vind ik onrechtvaardig en stuit me tegen de borst. Het vooroordeel is vaak dat daklozen en verslaafden hun situatie altijd aan henzelf te ‘danken’ hebben. Maar een echtscheiding, het verliezen van een baan of geestelijke of verstandelijke problemen zijn ook vaak veroorzakers van het dakloos raken. Problemen waar mensen meestal niets aan kunnen doen.”

“Zoals ik graag mijzelf weer nuttig wilde maken en ook mijn zoons weer wilde zien, zo heeft iedere dakloze een andere en eigen geschiedenis, een verhaal, en een ander toekomstbeeld. Sommige daklozen hebben als doel om snel weer een baan en een eigen woonruimte te vinden. Andere zullen de rest van hun leven niet meer van de straat komen omdat deze maatschappij gewoon te snel voor ze gaat of teveel eisen stelt. Maar ook zonder een ambitieus doel verdient iemand begeleiding en een plek in onze samenleving. Ik zit nu al een tijdje in de WAO, waardoor ik genoeg tijd heb om me, o.a. via de cliëntenraad, in te zetten voor mensen, die aan de onderkant van onze samenleving zijn terechtgekomen en vaak sociaal worden uitgesloten. Het minimale budget dat daarbij voor dit vrijwilligerswerk beschikbaar is stimuleert me juist om dingen toch voor elkaar te krijgen. Dat blijf ik daarom zo lang als het nodig is, en ik dat kan, nog doen!”

Naam: Edo Paardekooper Overman | **Leeftijd:** 62 | **Opgegroeid in:** Haarlem | **Burgerlijke staat:** ongehuwd | **Woont in:** Bloemendaal | **Beroep:** voorzitter cliëntenraad Leger des Heils